

Cornelia Filip s-a născut la 5 noiembrie 1965, în Ceanu Mare, jud. Cluj. În prezent locuiește în Caracal, jud. Olt. A absolvit Facultatea de Litere la Universitatea din Craiova. Este absolventă a programului de master *Studii de limba și literatura română*, din cadrul aceleiași facultăți.

Debut în poezie, în revista „Algoritm literar” (2016).

Cornelia Filip

cât pot eșua ultimele zăpezi

LIMES
2025

Design copertă și tehoredactare: Dinu Virgil

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FILIP, CORNELIA

Cât pot eșua ultimele zăpezi /Cornelia Filip. –

Florești : Limes, 2024

ISBN 978-606-799-909-9

821.135.1

© Cornelia Filip

© Editura Limes, pentru prezenta ediție

Str. Castanilor, 3

407280 Florești – Cluj

Tel.: 0723/194022

Email: edituralimes2008@yahoo.com

www. edituralimes.ro

CUPRINS

ALTERITATE. ÎNTRE VIU ȘI ICONIC

in absentia	11
învelișul sunetelor.....	13
miezul de foc	15
transfigurare inversă	17
o pânză imensă și spaima	18
alteritate. între viu și iconic.....	20
curaj disponibil	22
cine sunt.....	24
secunde	25
și te chem și tac	26
umbrele din jur	27
în refugiul contorsionat	28
supus timpului/ totul te apropie de tine	30
exilul sub frunte.....	31
sub colțul de piatră nevăzutele fațete	33
singurătate în ținută de iarnă.....	35
viața în papuci de casă.....	36

FORȚA VULNERABILITĂȚII

o nouă zi e vremea ta	41
forța vulnerabilității.....	43
eșafodul.....	45
într-un con de umbră.....	46
aliaj de tăcere	48
formido	50
libertate	51
depeizări simptomatice.....	52
variațiuni ajustate.....	54
sotto-voce	55
agnosticism	57
geometria gândirii	58
fâșia de istorii surde.....	59
eu am văzut	60
truda (cu sau fără baricadă, 2016).....	62
nu știam cum e muntele Nov	63
o pace sălbătică.....	65
licăre de lumini	67
în spațiul imaterial adolescența.....	69
drum de brumă pe cord deschis	71
să ne învoim la viitorul apropiat.....	73
cuvinte în prag de nemișcare	74

atinsesem ceva	76
lanțuri roșiatice	78
variații ale urmelor cotidiene.....	80

SPAȚII PE RETINĂ

la capătul dimineții	83
la distanțe dialogice de Sisif	84
apariția unor negații.....	85
(auto)cunoaștere imposibilă.....	87
mă întorc la timp	88
metamorfoză arhaică	90
statui uriașe.....	92
apărare naturală	94
acord fără răspuns	96
există un sens.....	97
marea pierdută	99
imersiuni în răspăr.....	101
ecou brutal	102
ultima zi cu parfum de tuberoze	103
semne insulare	105
o undă de identitate.....	107
o transparență neîntreruptă	109
în drum spre suspans.....	110

parcă nu erai tu	112
alunecarea în teamă și mersul mai departe	113
evadare.....	115
nisipul nopții albe	117
poem încercuit	118
târziul frânt	119
tangou fără final	120
o altfel de așteptare.....	122
răspunsuri și păpuși pierdute.....	123
spații pe retină.....	125

*„Și nu cunosc oboseală mai cleioasă și
mai durabilă decât aceea secretată de
cetățenia în țara durerii.”*

(Marta Petreu)

Alteritate. Între viu și iconic

in absentia

linii albe roșul sângelui linii albe

mai caut în albul dezarticulat

sufierea zilelor bune

in absentia

lumina cruntă tăioasă

învinge distanța până acasă

și se descompune pe exponate neștiute

da

am fost toate femeile dezorientate

la granița temerii dintre urgențe

acest poem traversează un spital

sau altul

am intrat în sistem

nicio probabilitate doar vocea

și tonul durerii în ordinea lucrurilor

magnifice mărunte folositoare banale

din cât rămâne

zilele se scriu pe răni frumoase

cât adâncul din oceanele lumii

așteptând seninul din zări imaginare

ca și cum
acel fragment beckettian
ar fi un refren
ivit din vălul înșorit al mării de corali

învelișul sunetelor

în urma soarelui sunete sfârtecate
de răcoarea din adâncuri
sunete fără capăt sinistre
înșiruite de epoci
acoperite de istorii neterminate
în amestecul de ape mirate
sunete dezarticulate ascultând
bătăile inimii într-o placentă plutitoare
din lumile inventate și eșuate
tainica luptă pe care nu o putem vedea
în aer sunete dispersate anesteziate
în urma pașilor sunete sfărâmate
în ochii celor fragili
sunete brodate cu fir de negare
în fața mulțimii
sunete indiferente aparent eseniene
și nenumărate debarale
unde ruginesc sunete multiplicat umane
într-un înveliș de turnesol
sunete pătimășe curajoase nesigure

fremătând înaintând sunete murind

peste unicul surâs

atingând un timp pietrificat

pe care din politețe l-ai iertat

sunet viu cu învelișul întreg cicatrizat

miezul de foc

cineva a împărțit viața în două jumătăți
pe care le-a așezat în același punct de referință

am acceptat durerea și am zâmbit

orice lamentare e o ușă închisă

și un drept de speranță foarte apropiat

ca un cântec deslușit în rănilor trupului

ca un poem neterminat

călătorind în miezul nenorocirilor umane

cineva și altcineva și altcineva se tot opune

ultimului gest de înfrângere

dar țesătura de complicități rezistă la suprafață

a devenit formula lor măsurabilă

vârtejuri de tergiversări înjunghie lumina într-un fel

în alt fel lasă întuneric sângieru în urmă

ca un cancer ce nu va mai galopa niciodată

în același pântec

un declic pe axa vieții „cunoaște-te pe tine însuți”

și orice ideal autentic ar putea spulbera cenușa

„cunoaște-te pe tine însuși”

cuvinte adâncite în minereul frunzei de laur / departe

cât un imn milenar

exilat / altcândva

transfigurare inversă

dintr-o seară într-alta tremurul unei clipe

ecoul unei aripi înaintând imprevizibil

ca o ninsoare străvezie

din visul legendar al nopților de noiembrie

sub cerul liber accidente tragice și inutile

nestăvilitul țipăt tăiat în două

de-acum recreăm încurajări rezistente

încurajări înfricoșate în altă realitate

iar imposibilul ne rănește inimile

cu mâini obosite strivesc depărtările

și iarăși imagini cu încrețituri semantice

un păianjen rătăcit în deschizătura ferestrei

adună strădani și întinde fire de ceară

clipe fumegânde clipe bolnave

celălalt a suportat mai bine viața asta

dalta comună un număr provizoriu și mersul pe sârmă

configurarea vindecării / oare cine știe

cât curaj a fumegat pe umărul celuiilalt

o pânză imensă și spaima

luneta inimii îmi îngăduie să văd
ce ochii refuză să vadă într-o lume ciudat-colorată
zgomotoasă restrânsă pentru învinși necunoscuți
și fremătări întunecate

în ultima noastră dispută altfel fascinantă
prea multe răspunsuri academice utopice
tu ești atoateștiutor te întreb
până unde să te retragi
să nu vezi
mâna întinsă la colț de stradă și respinsă
copii triști și visuri îngropate
bătrâni neajutorați aliniați pe drumuri sterpe
cu bilet dus - întors
eventual în amintirea legăturii de sânge
și câte ezitări încrustate-n memorie
când un orb sau un invalid în cărucior
te încurcă în ce direcție să mergi
cât curaj să intri într-o lume de durere mereu posibilă
cu temeri și aglomerări ivite-n deșert

cât curaj să deschizi speranțe când știi
că lumea din afara zidurilor s-a închis demult

voi îmbrăca veșminte de culoarea oțelului
și-a zăpezilor
voi schița pe o pânză imensă
oase sterile zăbrele
frumusețea urâțită
resemnarea arcuită pe tâmplă
și detalii așezate în gol
și ziduri pe jumătate ambigue
cât tuș îmi trebuie?
mă cuprinde spaima